

RAHMETİNDEN ÜMİT KESMEM

Dinimizin bütün insanlara bildirdiği ve mü'minlere öğrettiği ilâhî esaslardan biri de; kulun teslimiyet ölçüsüdür. İslâm'a göre mü'min; lütfu ve ihsanı, keremi ve rahmeti sonsuz olan Yüce Rabbine büyük bir muhabbet ve tazimle teslim olmalıdır. O'nun rahmet ve merhametinin her şeyi ihata ettiğini düşünerek O'na iltica ederek, ne kadar kusurlu ve günahkâr da olsa, Rabbi'nin af ve mağrifetinden ümidini kesmemelidir. Âyet-i kerîmede şöyle buyrulmaktadır: *"Allah'ın rahmetinden ümit kesmeyin. Çünkü kâfirler topluluğundan başkası Allah'ın rahmetinden ümidini kesmez."* (12/Yûsuf, 87)

Es-Seyyid Osman Hulûsi Efendi Hazretleri Dîvân'ında bu âyete işareten şöyle der:

*"Lâ taknetû" sırrından / Kesmez ümîd Hulûsi
Âsîler gürûhunu / Rahmetin kurtaracak*

Allah'ın rahmeti gazabını geçmiştir. Ancak; Allah'ın rahmeti, şefkat ve mağfireti sonsuz olmakla birlikte, gazap ve azabının da çok şiddetli olduğunu asla unutmuyarak O'ndan korkacak, gazabından emin olunmalıdır. Yani mü'min; Rabbi huzurunda daima ümit ve korku arasında olmalı, kalbi O'na lâıyk gerçek kul olmanın heyecanı ile çarpmalıdır. Ruhunu saran ilâhî haşyet ve teslimiyet içinde, Rabbi'nin rahmet ve mağfiretini ümit etmelidir.

İnsan için bu hayat, gerçekte, korku ve ümitlerle dolu bir imtihan yeridir, önemli olan, bu gerçeği unutmuyarak korku ve ümidin tatlı ahengi içinde yaşayabilmektir. Çünkü korkunun ifratından ye's, yani ümitsizlik doğar. Fazla ümitlenmekte, insanı gaflete ve akıbeti umursamamaya, dolayısıyla hüsrana götürür.

Bir de ne kadar çok ve büyük günah işlenirse işlensin, ihlâsla tevbe edilince, affedilebileceği unutulmalı, "Çok günahkâрім artık Allah beni affetmez" diye, Rabbin Rahmetinden ümit kesilmemeli. Yine Hulûsi Efendi hazretlerine kulak verelim:

*Ümidim kesmezem kapından bin günahım var
Bu hasta gönüme afvınla derman eyle Allah'ım*

Bir mü'minin, yaptığı ibadetlere güvenerek Hak Teâlâ'nın gazabından emin olması yanlıştır. Çünkü yapılan ibadetler ne kadar fazla, devamlı ve sevaplı da olsa, Allah'ın ihsan ettiği sayısız nimetlerin şükürünü edaya kâfi gelmez. Bu sebeptendir ki mü'mine yaraşan, daima korku ve ümit içinde olmaktır.

İnancımıza göre; Allah'a ihlâsla inanan ve O'na asla şerik koşmayan her mü'min, ne kadar çok ve büyük günah da işlese, ümitsizliğe düşmeyerek tevbe etmeli, Allah'ın, dilerse kendisini de affedeceğini bilmelidir. Rabbinin sonsuz rahmetinden ümidini kesmemelidir.

Yüreğinizde Allah korkusu ve ümidiniz eksik olmasın...

NOT LOSE HOPE IN THE MERCY OF ALLAH

"...Do not lose hope in the mercy of Allah; indeed none lose hope in the mercy of Allah except the disbelieving people." (12:87). As is stated in the verse, the believers do not lose their hopes in the mercy of Allah regardless of their numerous faults and sins.

God's compassion takes precedence over His wrath, but he does not deny the reality of this wrath: he attributes it, though, not to God's intrinsic nature, but to the creature's willful rejection of the mercy that is being offered to him "ontologically", that is, by virtue of the compassion that is inherent to the very nature of being. The believers should neither be overconfident nor too desperate or hopeless about Allah's compassion. On the contrary, they should always be hopeful about His endless compassion.